

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Rebus Iaponicis, Indicis, Et Pervanis Epistolæ
Recentiores**

Hay, John

Antverpiae, 1605

De Residentia Cingivæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61204)

re ostendit. Tam graui autem egritudine decubuit, vt intra dies quindecim spiritum Deo reddiderit, inter dolores corporis vehementissimos tanta patientia vsa, vt nullum vel minimum signum impatientis animi dederit, sed iuges Deo gratias egerit. Vno ante mortem die, cum cuperet per confessionem Deo reconciliari, Pater ex ea percunctatus est, num haberet aliquid, quod conscientiam contristaret? respondit nihil, nisi quod corpore Dominico non communicasset. Postero die, cum mihi indicatum esset morbum identidem ingrauescere, adiu illam, & animaduerti eam morti vicina: cumque capissem de rebus diuinis sermonem instituere, non aliud illa loquebatur, quam de gratiis Deo agendis, & nunc nomen IESU, nunc MARIAE in clamabat. Cum vero animarem eam ad pie moriendum, non solum non dolorem vllum concipiebat ex commemoratione mortis: sed me etiam plurimum solabatur, respondens: Pater iam tempus preest est. Sic enim fidem, spem, & voluntatis suae cum diuina conformationem declarabat. Cum hora mortis aduenisset, trium Dominicarum orationum & salutationum angelicarum spatio, vt mihi visum est, conticuit, & sic magna cum quiete, nullo motu, vel capite, vel manibus, vel ore, sed nec villo alio signo edito animam efflauit. Priusquam expiraret, manui eius imposui calculum benedictum, illaque ter dixit IESU, MARIA, ad consequendam Indulgentiam plenariam. Hic fuit vitae huius pie Maxentiae exitus, qui nullum non ad lachrymas commouit. Atque haec mihi scribenda occurrerunt, ad consolandos tum nostros, tum Christianos, qui eam cognouerunt, & ad gratias Deo agendas, qui nouit electos suos tantis opibus caelestibus locupletare. Patres nostri septendecim Missae sacrae in eius aegritudine & morte dixerunt, eamque in Ecclesia nostra loco idoneo humauerunt.

DE RESIDENTIA CINGIVÆ.

In hac residentia hoc anno confessi sunt homines 1604, communicarunt 180, in facie Ecclesiae Matrimonij sacramento copulari 192, baptizati 212. Subjiciam quaedam quae accidere: Daemon obledit feminam quandam, eamque vehementer diuexauit, ementiendo se esse eius matrem, ipsam a se prima aetate educatam, ac tandem matrimonio traditam: cumque, inquit, me sustentare nollet in gentiliu ditionem, ad cognatos coacta sum discedere: vbi, dum ad extremam vsque aetatem vixissem, semper flagraui desiderio moriendi in regione Christianorum, ac coacta sum mori inter gentiles. Quod vero peius est, illa nunquam pro salute animae meae vel vnam orationem Dominicam aut salu-

DD ; tationem

tationem Angelicam recitauit, & ideo iam constitui tantum scelus vlcisci, eamq; affligere. Quæ cum Christiani audierint, imperabant Dæmoni, vt ex illa excederet, aduocaruntque Patrem vt ei confiteretur de peccatis, verum illa noluit. Pater vt adueniret, humeris eius imposuit Breuiarium sanctę memorię Beati Francisci Xauerij, ac paulo post dæmon factus est, se non posse diuus ibi herere, se velle discedere; licet dum Christiani instarent, vt excederet, responderit se iam esse decrepitam, & ideo non posse discedere. At tandem discessit, mulier autem valde festā & afflictā fatebatur, se nihil omnium, quę a presentibus narrabantur, meminisse. Alius similiter Christianus in rebus ad salutē anime pertinentibus admodum languidus, beneficio eiusdem Breuiarij applicati, ilico liberatus est a dæmone, qui cum grauitur diuexabat.

Adolescentulam quandam Christianam, cuius maritus in bellum Coraianum contempta confessione abierat, ibique de vita excesserat, occupauit nequam spiritus, multa arcana producens, sic vt multos eam ob rem terreret. Dicebat autē: Ego sum huiusmodi minæ maritus, in Corai mortuus, & admodum dolui, quod Patris consilium de Confessione faciēda respuerim: septem mecum mortui sunt, & omnes deturbati sunt ad inferos: solus ego, qui clara voce inuocaui nomen IESU & MARIE, perueni ad Purgatorium: rogo itaque tum Patrem, vt pro me vnum sacram faciat, tum parentem meum, vt nomine meo crucem erigat, vt liberet ex hoc loco. Hęc femina iam nupserat alteri, Pater vt collo eius iniecit idem Breuiarium, mox dæmon aufugit, & femina permansit sana, confessā est, & secundo marito copulata.

Fuit & alia quatuordecim vel quindecim annorum diuē ab eodem spiritu, exceptis lucidis intervallis, afflictata: sed cum Christianus quidam, comitantibus consanguineis, qui remedium postularant, eam duxisset in Ecclesiam, & Breuiarium dicti Patris illi applicuisset, spiritus eam confestim deseruit, & incolumem atque immunem ab omni vexatione reliquit.

In alio loco, dicto Iamada, cum adolescens Christianus quindecim aut sedecim annos natus frequentius a dæmone torqueretur, Bonzius eius patris primū conatus est dæmonem suis genitilitiis ritibus & vanis deprecationibus ad Chami & Forochi depellere: sed cum irritum videret conatum, piæ cuiusdam Christianæ ad se ex vicinia accersitæ totius rei successum percensuit. Illa bona sua fide frera Agnum Dei in obsessi collum iniecit, & manus pedesque fune sacris verbis benedicto illigauit. Tum dæmon exclamare: Soluite me, & mox excessero. Respondit femina

Prius te torquebo, & si non promiseris te discessurum, non te sol-
uam. Sic fecit, & iuuenis liber à dæmone corporèque integer
evasit.

In loco, dicto Moriama, octogenariam anum gentilem iam in
tertium annum lecto affixam inuisit Christianus, cui Ecclesiæ cu-
ra eo loci incumbēbat, in sanctæ nostræ fidei mysteriis instruxit,
& ad Christum confitendum adduxit. Vnus è Patribus nostris, vo-
catus, cam salutari aqua perfudit, animaque eius postera luce ad
cælos euoluit.

Alia quoque femina gentilis cùm dictum Christianum mortu-
proxima euocasset, nec tempus superesset vocandi Patrem, ab eo-
dem, quantum temporis permisit angustia, & breuiter in doctrina
Christiana instituta est, & baptismi sacramento expiata. Quo fa-
cto mox è vita excessit.

Annosus quidam senex, qui manu victum parabat, grauissimis
vexatus doloribus, cogitabat sibi vim inferre, ignarus quantum
crimē eare committeret. Idem Christianus aliquoties hominem
conuenit, sed quia surdus erat, putabat nullo modo eum posse
de peccatis confiteri. Fortè autem accidit Patrem huius Resi-
dentia iter per hunc locum habere, eaque occasione hūc senem,
quem iam olim nouerat, inuisit. Ergo animat eum ad confessio-
nem; diuina gratia mirabiliter adiuuante intellexit; cōfessus est,
& mox animam Deo reddidit.

RESIDENTIA SCIMABARÆ.

A Peccatis expiati hoc anno sunt 6410. Cælesti pane refecti
600. Aspersi piaculari aqua adulti 633. Ecclesiæ nouæ ex-
citate quatuor. Qui priore vxore repudiata alteram super-
in duxerant cum magno offendiculo cum prima sunt recōciliati;
infestis odiis diuulsi, vinculo caritatis deuincti; Omnes multum
beneficio Confraternitatum proficiunt. In ditione Mijæ cū grā-
dis quadam Ecclesia, multorum hominum capax, ipsorum ferè
Christianorum sumptibus ædificaretur, etiam feminae operā suā
in apportandis lapidibus, & lignis è siluis aliisque rebus secundū
cuiusque vires, contulerunt. quorum exemplo excitari Christiani
Scimabareses magno ardore & ipsi cœperunt ligna, saxa, cæte-
ramque materiam necessariam ad templum exædificandum con-
uehere, iamq; copiosa stips in eam rem collecta est. Aream cœme-
tium amplissimam, quæ seruiat humanis Christianorum corpo-
ribus. Egenos iuuant elemosynis.